

Lenka Kovářová

Tatranka v Hanoji

aneb
Vietnam, můj paralelní svět

cattacan

cattacan

Tatranka v Hanoji

aneb

Vietnam, můj paralelní svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

cattacan

Lenka Kovářová

Tatranka v Hanoji
aneb Vietnam, můj paralelní svět – e-kniha
Copyright © Cattacan, s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

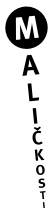
Lenka Kovářová

Tatranka v Hanoji

aneb

Vietnam, můj paralelní svět

cattacan

Edice **Maličkosti**, svazek druhý

Edice krátkých esejů, úvah nad člověkem,
jeho světem, životem osobním i občanským,
nad všedními i svátečními záležitostmi dne,
nad přírodou... Zkrátka zamýšlení nad věcmi
malými i velkými – od žvýkačky až po vesmír.
Maličkosti jsou malé, ale může se v nich
vyjevit leccos velikého. Jak praví klasik
G. K. Chesterton, maličkosti mohou
býti ohromné.

***Klíčová slova:** Vietnam, eseje, cestopis*

Text a ilustrace © Lenka Kovářová, 2020

Foto na obálce © Chris Schalkx, Shutterstock.com, 2020

Obálka a sazba © Barbora Solperová, 2020

ISBN: 978-80-883-4906-8 tištěná kniha

ISBN: 978-80-83-4907-5 ePub

ISBN: 978-80-883-4910-5 Mobi

ISBN: 978-80-883-4909-9 PDF

Děkujeme za podporu vydání této knihy
společnosti SAPA TRIP s.r.o.
a Czech-Viet Travel s.r.o.

Věnováno mým rodičům

Poděkování

Děkuji svému manželovi, že mě občas vyveze
a vždy z toho vznikne krásný zážitek.

Děkuji svým dětem, že jsou mými kritiky a podporovateli.

Děkuji Ivanu M. za jeho myšlenku vydat mé zápisky
a jeho neúnavnou podporu na celé té cestě.

Děkuji všem jeho kamarádům, kteří mají další kamarády,
a kolo se rozběhlo.

Děkuji všem vám, kteří jste si mé první zápisky četli
na facebooku, a psali jste, že se vám to líbí.

A také děkuji vám, kteří si tuto útlou knížečku koupíte
a přečtete si ji.

Vám všem upřímně děkuji

Lenka Kovářová

Jak jsem se sem dostala?

Jmenuji se Lenka Kovářová a na otázku, kdo jsem, ráda s oblibou odpovídám, že jsem Tatranka. Narodila jsem se na Slovensku. Pod Tatrami. V ten den, v únoru, svítilo slunko. Asi proto mám celý život slunečný. Vystudovala jsem cestovní ruch a začala cestovat. Nejdříve sama, jen tak turisticky, pak se skupinami jako průvodce a pak už s rodinou. Ale to už bylo stěhování se. Ze Slovenska na Moravu, z Moravy do Čech. A teď už pár let žiju ve Vietnamu. Jak jsem se sem dostala? Manžel začal pracovat pro vietnamskou společnost. První rok jsem za ním dojížděla. Na týden, na dva týdny, na měsíc, na dva měsíce. A pak jsem v práci řekla, že odcházím. I dětem jsem řekla, že odcházím. A tak jsem tady, mám vietnamské jméno Lan, nakupuji na tržnicích mezi Vietnamkami, smlouvám, sleduji jejich život a nejsem členkou žádné skupiny cizinců žijících ve Vietnamu. Chci zažít život vietnamský. A o tom je tato útlá knížka. Zachycuje to, co tady vidím, co tu zažívám, co mne tady pořád překvapuje. Protože i když jsou tu stejní lidé, vůbec nejsou stejní.

1 Z mého paralelního světa: Jak se ztrácím. Ráda

Já Hanoj miluji.

Je pořád jiná. To asi proto, že když si vyjdu na procházku, zpravidla se ztratím. Když se ztratím, objevím něco nového. I dnes jsem se ztratila. Ale vlastně já se neztrácím, já jenom bloudím. A když bloudím, tak cestu nehledám.

Obvykle vcházím do starého města na stejném místě. Přibližně. Mám ráda ulici, které říkám Semínková. V ošatkách jsou všechny možné i nemožné druhy luštěnin, semínek a rýže. Rýže kulatá malá, kulatá větší, rýže šišatá, podlouhlá i oválná, rýže bílá, bělejší i tmavší. A každá ta rýže voní.

Pak obvykle zahnu do ulice Pytlíkové. Všechno na jednom místě. Pytlíčky, pytlíky, pytle, sáčky papírové i plastové, s potiskem i se zipem, miniaturní i obří.

Pak následuje ulice Zeleninová. Vyskládané limetky zelené, limetky oranžové, zázvor bílý, zázvor růžový, feferonky málo pálivé, feferonky mírně pálivé, feferonky středně více pálivé, feferonky hodně pálivé, cibule oloupaná, cibule neoloup.... No prostě ulice Zeleninová.

Vůni zeleniny zanedlouho vystřídá nevůně sušených ryb a minikrevet.

O něco dál mají živé holuby, hrdličky, křepelky, ryby, hady, žáby i želvy. Je tam i několik dalších tvorů, ale já se tvářím, že je nevidím. Všechno je určeno k jídlu.

To je něco. No a tam jsem se dnes otočila doprava, doleva a asi i dozadu. Má GPS v hlavě byla offline (já ji tam vlastně vůbec nemám, abych byla upřímná). A už zase bloudím.

Dnes za to ale opravdu nemůžu. Kráčela jsem si pak ulicí Hedvábnou k parku Ho Či Mina. Celé jeho okolí ale uzavřeli policajti. Hermeticky. Asi proto, že je tady vládce Ruska i Ameriky. Dokonce uzavřeli ulice i pro chodce. Chodec jsem v Hanoji já, prodavačky květin a důchodci v teplákovkách na večerním cvičení. A tak jsem byla – proti své vůli – odkloněna policejní píšťalkou do bočních ulic. A co jsem nenašla! Českou hospodu. I vstoupila jsem hrdě. Na jídelníčku samé české dobroty. Smažák, vepřové koleno, bramborák a holub na pivě se zkaženou rýží. Asi chtěli napsat, že je holub se smaženou rýží, ale chybička se vloudila. A právě to rozhodlo, že už nemám hlad.

Po pár bloudivých kilometrech jsem natrefila na známou ulici. Za odměnu si u svého prodavače kupuji čerstvý kokos. Dnes je za šestnáct korun. Včera byl za osmnáct.

Vedle je ulice pouličních holičů. Je tam obvykle plno. Vítr a tlakové vlny od skútrů zametou ze země všechny ty vlasy i chlupy.